

11. Taina în epistola către Coloseni¹

„... taina cea ascunsă din veacuri și din generații, dar arătată acum sfinților Săi, ... care este Hristos în voi” – Coloseni 1.26,27

În cele ce urmează vrem să studiem în epistola către Coloseni „taina lui Hristos” (Coloseni 4.3), sau așa cum este numită și „taina lui Dumnezeu” (Coloseni 2.2). Într-adevăr și epistola către Efeseni prezintă adevărul despre taina lui Hristos, însă dintr-o altă perspectivă (vezi § 10).

11.1 Ce este taina? (Coloseni 1.26,27)

... **26** taina cea ascunsă din veacuri și din generații, dar arătată acum sfinților Săi, **27** căroră Dumnezeu a vrut să le facă cunoscut care sunt bogățiile gloriei tainei acesteia printre națiuni, care este **Hristos în voi**, speranța gloriei; (Coloseni 1.26,27).

Nu trebuie să ne batem mult capul pentru a ne da seama ce este taina, căci ni se spune foarte categoric: „Hristos în voi, speranța gloriei.”

11.1.1 „În voi”

Noi suntem obișnuiți să ne gândim că Hristos este *în cer*. El S-a reîntors în cer ca Om înviat și glorificat și stă acum la dreapta Tronului lui Dumnezeu. Știm că noi „suntem în Hristos” (Romani 8.1; 1 Corinteni 1.2,10; 2 Corinteni 5.17; Efeseni 2.13; Coloseni 1.1), însă aceasta este numai o parte a adevărului Noului Testament. Taina, pe care apostolul Pavel o revelează în epistola către Coloseni, ne prezintă o realitate minunată: Hristos nu numai stă la dreapta lui Dumnezeu, ci totodată este și aici *pe pământ* „în noi”.

Hristos a fost ca Om pe pământ, după aceea El S-a reîntors ca Om glorificat înapoi în cer și începând de atunci nu mai este în trup pe pământ. Însă, spus cu reverență, Dumnezeu nu a vrut ca acum pe pământ să nu se mai poată vedea nimic din Hristos; de aceea Hristos este acum în trupul Său, în Adunare, aici pe pământ. De aceea Adunarea este veriga intermediară între trecut și viitor: în trecut Hristos a fost trupește aici pe pământ; în prezent Hristos este aici în Adunarea Sa, în trupul Său; în viitor, când se va împlini speranța gloriei, Hristos va veni din nou vizibil pe pământ și îl va umple cu gloria Sa, din care vom face parte și noi ca mădulare ale trupului Său.

El este nu numai *între* ai Săi ca punct central al lor (Matei 18.20), nu, El locuiește chiar *în ei* ca viață a lor (Coloseni 3.4). Dar dacă noi nu simțim nici o simpatie în inimile noastre pentru El și dacă acțiunile noastre nu poartă pecetea dragostei pentru Acela care locuiește în noi, „Hristos-în-noi” rămâne o învățătură seacă și nu are nici un efect asupra vieții noastre.

Reacția lui Dumnezeu la lepădarea lui Hristos este măreață și surprinzătoare: tocmai acolo unde Hristos a murit și a fost lepădat – pe pământ –, El devine din nou vizibil în mădularele trupului Său! Un om devine perceptibil și văzut prin trupul său: trupul este vasul prin care

¹ Preluat din lucrarea „**Der vergessene Reichtum**” cu păstrarea împărțirii pe capitole și subcapitole. (n. tr.)

ființa unui om devine vizibilă; în același fel Hristos devine vizibil aici pe pământ prin trupul Său, Adunarea (Biserica). Nu *noi* ar trebui să fim văzuți, ci *Hristos*. Drept urmare prezentarea trăsăturilor de caracter ale lui Hristos este corporativă, în comun, însă pentru aceasta trebuie ca fiecare în parte să înfăptuiască trăsăturile de caracter ale lui Hristos în propria lui viață. Gloriile morale ale Capului din cer trebuie potrivit voii lui Dumnezeu să fie prezentate în timpul actual în trupul Său pe pământ. Ca să se înfăptuiască acest țel, pe pământ a venit o Persoană divină: Duhul Sfânt reprezintă pe Hristos în noi așa de direct, că apostolul Pavel poate scrie în epistola către Coloseni: „Hristos în voi”. El nu scrie: Duhul Sfânt în voi, căci atunci ei ar fi putut iarăși să pună ceva alături de Hristos, așa cum ei au făcut cu alte lucruri (filozofia, tradiția, elemente omenești sau religia). Acest pericol, ca Duhul Sfânt să treacă pe prim plan înaintea lui Hristos, există realmente, așa cum arată un curent mare în creștinătatea zilelor noastre.

În epistola către Efeseni suntem văzuți ca fiind „în Hristos”. Noi ședem în El în locurile cerești și în ceea ce privește poziția noastră suntem deja acum în Hristos *în cer* (Efeseni 2.6). În epistola către Coloseni este descris aspectul „Hristos în voi”; aici Hristos este văzut *pe pământ* în credincioși. Deci Hristos este nu numai în cer și noi în El, ci și aici pe pământ, și anume în noi. Însă înainte ca primii creștini să poată afla aceasta, Hristos a trebuit mai întâi să fie glorificat și Duhul Sfânt să fie trimis jos pe pământ. Începând de la Rusalii Hristos este în credincioși. Aceasta exprimă în mod foarte deosebit unitatea Adunării cu Hristos. Hristos *în noi* este și o imagine anticipată a ceea ce va fi în viitor, când El va fi Cap peste toate și va umple totul (Efeseni 1.10,22). Astăzi Hristos umple „numai” Adunarea, cândva va umple totul.

Gândul „Hristos în voi” era o taină, total necunoscută în Vechiul Testament. De asemenea în timpul acela ar fi fost de neimaginat o legătură cu un om glorificat în cer, caracteristica creștinismului. Dumnezeu a revelat această taină abia prin Pavel. De aceea este o greșală să se creadă, că Adunarea există deja de la Adam, căci abia de când Hristos este începutul unei creații noi este și începutul acestor relații noi: „El este Capul trupului, al Adunării; El este *Începutul*” (Coloseni 1.18). Abia în noua creație este posibilă o astfel de relație strânsă între Hristos și credincioși.

11.1.2 „În voi”

Apostolul ar fi putut scrie la fel de bine: „în noi”, iudeii, care cred în Hristos. Aceasta corespunde de asemenea adevărului. Însă ceea ce este copleșitor este faptul că el scrie: „în voi”, în aceia dintre națiuni! Hristos ocupă locuința Sa în aceștia, care ca și „căței mănâncă din firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor” (Matei 15.27) și care erau fără făgăduințe, fără legăminte, fără drept de cetățenie și în orice privință erau departe de Dumnezeu (Efeseni 2.12; compară cu Coloseni 1.21)!

Toate așteptările sunt date peste cap:

- În loc ca Hristos să fie *la* Israel, căruia îi aparțin făgăduințele lui Dumnezeu, Hristos este *în* credincioșii dintre națiuni, care erau „fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2.12).
- În loc ca Hristos să fie *printre* poporul Său, Hristos este *în* poporul Său, ca întreg și în fiecare în parte.

- În loc ca națiunile, ca în Împărăția de o mie de ani, să fie binecuvântate *prin mijlocitorul Israel*, *Hristos este nemijlocit în ele*, în credincioșii dintre națiuni, și Israel nu mai este nici măcar amintit!
- În loc de glorie *pe pământ* (șehina) este o speranță a gloriei *în cer*, în care noi de altfel vom apărea cu Hristos aici pe pământ (Coloseni 3.4). În loc de cununa gloriei (compară cu Isaia 28.5) – ca în cazul lui Israel – este „*speranța gloriei*” (Coloseni 1.27).
- În loc ca gloria să fie *prezentă* – așa cum va fi la venirea lui Hristos pentru Israel în Împărăția de o mie de ani -, gloria este *viitoare*: până acum este numai speranță.²

Vedem cât de diferite sunt chemarea lui Israel și a Adunării. Afirmația, că speranțele și făgăduințele lui Israel au trecut cu totul la Adunare este de nesuținut și lipsită de orice bază.³

11.1.3 Speranța gloriei

Speranța Adunării este „speranța gloriei”. Israel avea de asemenea o speranță, atunci când era în pustie: „... o țară în care curge lapte și miere” (Exod 3.17). Un iudeu ortodox (drept credincios) speră și astăzi să poată savura țara sub domnia lui Dumnezeu și a lui Mesia al lui legată cu binecuvântarea Împărăției păcii. Gloria este legată și cu aceasta (vezi de exemplu Isaia 4), dar este o glorie pământească. Gloria Adunării dimpotrivă este o glorie cerească – gloria lui Dumnezeu și a lui Hristos Însuși: „Și Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu, ... vreau ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea” (Ioan 17.22,24). Cât de mult această glorie depășește gloria de care va avea parte Israel în viitor! Ea nu mai poate fi depășită.

Caracteristica gloriei poziției lui Israel în mijlocul popoarelor pământului era, că Dumnezeu era în prezență *simbolică* la ei și între ei.⁴ La poporul ceresc este mai mult decât aceasta: garanția gloriei viitoare este că Hristos locuiește deja astăzi cu toată gloria Sa în poporul Său ceresc, în Adunare. Cât de mare era privilegiul lui Israel: ce măreț, să locuiască într-o țară în care curge lapte și miere, și ce minunat, să aibă pe Dumnezeu așa de aproape, cum nici un alt popor nu L-a avut vreodată! Această glorie – Hristos *la ai Săi* -, care era realitate în Vechiul Testament și va deveni din nou realitate în timpul Împărăției de o mie de ani, poate fi depășită numai prin taina: Hristos *în ai Săi* (vezi § 11.1.1 și § 11.1.2).

Domnul Isus Se va glorifica odată în două sfere și va fi Cap peste toate: El va fi Cap peste „ce este în ceruri și ce este pe pământ” (Efeseni 1.10). Gloria sferei cerești depășește cu mult gloria sferei pământești. Numai prin harul lui Dumnezeu noi putem aparține aceluia a căror glorie și parte de moștenire este *toată bogăția* gloriei. Acelora care ne reproșează că prin

² După ce gloria lui Dumnezeu, șehina, a părăsit Templul din Ierusalim (Ezechiel 10), a început timpul națiunilor. La începutul Împărăției de o mie de ani gloria lui Dumnezeu va reveni la Israel odată cu Hristos la a doua Sa venire „în glorie” (Ezechiel 40).

³ Învățăm aici ceea ce spune și Iacov în Faptele Apostolilor 15.13,14: „Fraților (el se adresează fraților lui iudei), ascultați-mă” Simon a istorisit cum *întâi* Dumnezeu a căutat să ia dintre națiuni un popor pentru Numele Său.” Acesta este miracolul și totodată faptul copleșitor, că *întâi* națiunile trebuiau binecuvântate, înainte ca poporul Israel să vină la dreptul lui și făgăduințele lui să se împlinească în Împărăția de o mie de ani sub noul legământ.

⁴ Această prezență era garanția pe care se baza speranța lor în moștenirea făgăduită. Speranța lui Israel la binecuvântarea făgăduită se baza pe prezența lui Dumnezeu în stâlpul de nor și stâlpul de foc (Exod 16; 33.14; 40.38; Numeri 14.14; Deuteronom 4.7).

aceasta noi ne-am ridicat peste poziția lui Israel, vrem să le răspundem: nu noi ne înălțăm peste poziția lui Israel, ci Dumnezeu a destinat un astfel de loc deosebit pentru Adunare. Apostolul arată clar în alte locuri, că în privința aceasta este vorba de „*nemărginita bogăție a harului Său*” (Efeseni 2.7) și de „*nemărginita mărime a puterii Lui*” (Efeseni 1.19). Dacă recunoaștem clar acest adevăr, atunci noi, ca și apostolul Pavel, ne vom considera „mai mic decât cel mai mic dintre toți sfinții” (Efeseni 3.8); noi înșine vom deveni mici și Dumnezeu va deveni mare.

În Ierusalimul nou (Apocalipsa 21.1-4) găsim schițată cât de mare va fi gloria, că Hristos este în ai Săi. Acolo se vede de asemenea, cum gloria noastră se revarsă din gloria Sa, deoarece noi suntem uniți cu El. Chiar dacă revelarea gloriei urmează să aibă loc, totuși gloria Sa morală trebuie să se vadă deja astăzi. Deoarece El este în noi, gloria însușirilor Sale de caracter ar trebui să se vadă în noi. Privit în totalitate, apostolul poate numi această glorie, că Hristos este în noi și pentru viitor noi avem înaintea noastră speranța gloriei, pe deplin justificat „*bogăția gloriei*” (Coloseni 1.27) – o glorie care realmente rămâne ascunsă de ochii celor necredincioși, dar și înaintea ochilor carnali și nespirtuali: „De aceea nu ne cunoaște lumea, pentru că nu L-a cunoscut pe El” (1 Ioan 3.1b). Lumea nu știe nimic despre bogățiile noastre. Când apostolul compară bogăția noastră cu bogăția gloriei lui Israel, el poate spune: „Și în privința aceasta, ce a fost slăvit nici nu este slăvit, din cauza slavei care o întrece cu mult. Căci dacă ceea ce este desființat a fost introdus cu slavă, cu cât mai mult ceea ce rămâne este în slavă” (2 Corinteni 3.10,11).

Având în vedere aceste realități, ar trebui să ne întrebăm: este speranța noastră îndreptată spre bogăția pământului, carieră, mărirea salariului, o parte din moștenirea părinților noștri, sau este îndreptată spre plinătatea bogăției, pe care Dumnezeu dorește să ne-o dăruie? Atunci vom lăuda și preamări pe „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat la gloria lui eternă în Hristos Isus” (1 Petru 5.10). Vrem noi să fie altfel? Să ne preocupăm mai intensiv cu bogăția veșnică, pe care Dumnezeu vrea să ne-o dăruie! Atunci Îl vom cunoaște tot mai bine, și cu cât Îl prețuim mai mult, cu atât mai mult bogăția lumii va avea valoare mică pentru noi și ne va satisface puțin.

11.2 De ce este o taină?

11.2.1 Ce nu înseamnă „taina”

O taină nu înseamnă ceva misterios, enigmatic sau mistic. În Noul Testament când este vorba de taine, totdeauna este vorba de ceva în care noi trebuie să fim introduși prin revelare și învățatură din partea lui Dumnezeu, ceva, care în Vechiul Testament „n-a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor, așa cum a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și profeți prin Duhul” (Efeseni 3.5).

11.2.2 Deoarece redă prețuirea celor care o primesc

O taină redă o imagine despre caracterul acelora cărora ea le este făcută cunoscut. Noi încredințăm tainele noastre acelora care sunt cei mai apropiați de noi și ne sunt cei mai dragi, cu care avem cea mai mare familiaritate: prietenilor noștri. Și Domnul Isus încredințează ucenicilor Lui lucruri, deoarece ei sunt prietenii Lui: „V-am numit prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu *vi le-am făcut cunoscut*” (Ioan 15.15). Dumnezeu spune lui Avraam, care în Scriptură este numit de trei ori „prietenul lui Dumnezeu”: „Să ascund Eu de Avraam ce fac?” (Geneza 18.17). Dumnezeu ne consideră prieteni ai Lui, căci El ne încredințează cu plăcere planurile Sale: „... cărora Dumnezeu a vrut să le facă cunoscut care sunt bogățiile gloriei tainei acesteia printre națiuni, care este Hristos în voi, speranța gloriei” (Coloseni 1.27). Cuvântul „a vrea” (în limba greacă *thelō* = „a dori, a pofti, a vrea”) ne arată,

că este dorința lui Dumnezeu să ne introducă în taina Lui. Psalmistul scrie: „Domnul Se destăinuie celor care se tem de El” (Psalm 25.14).

11.2.3 Deoarece odinioară nu era descoperit

Pavel arată nu numai gloria deosebită a tainei, ci accentuează înainte de toate *momentul* în care taina este revelată. Căci acest moment arată clar de ce ea este numită o taină: în cazul unei taine este vorba de ceva care „era ascuns din veacuri și din generații” (Coloseni 1.26; compară cu Romani 16.25,26; Efeseni 3.5,9). Dar de ce taina a fost abia acum revelată și nu mai devreme?

Înainte ca Adunarea să poată fi constituită, trebuia să fi avut loc două evenimente: în primul rând Hristos *ca Om* trebuia înălțat în cer la dreapta lui Dumnezeu, înainte ca El să poată deveni Capul trupului Său, al Adunării; și în al doilea rând, Duhul Sfânt trebuia să coboare pe pământ și să boteze Adunarea spre a fi un singur trup legat cu Capul din cer. În afară de aceasta El trebuia să locuiască în Adunare. Aceasta a avut loc în ziua de Rusalii, ora nașterii Adunării. Însă adevărul despre Adunare ca fiind un singur trup a putut fi făcut cunoscut abia după ce a avut loc un al treilea eveniment: Hristos *ca Omul glorificat* în cer trebuia lepădat de iudei.

Când a fost lepădat Hristos ca Omul glorificat în cer? Ștefan a văzut pe Hristos ca Omul glorificat în cer: „Dar El ... privind țintă spre cer, a văzut gloria lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 7.55,56). Din cauza mărturiei lui iudeii l-au omorât cu pietre (Faptele Apostolilor 7.57-60), în realitate însă prin această faptă au lepădat pe Hristos ca Omul glorificat în cer. Cu toate că Dumnezeu odată cu răstignirea lui Hristos a văzut lepădarea lui Hristos ca fiind deja definitivă, trebuia arătat și că iudeii vor lepăda pe Hristos și atunci când El va fi *în glorie*. Însă aceasta nu era o încercare de restabilire – căci încercarea omului a fost deja încheiată odată cu crucea (vezi § 14) -, ci trebuia numai să se dovedească că ei au lepădat deja definitiv pe Hristos.

Deci prin cruce oamenii au lepădat pe Hristos pe pământ și prin omorârea lui Ștefan au lepădat pe Hristos în cer. Prin aceasta timpul era potrivit pentru facerea cunoscut a tainei: Adunarea este un singur trup, și Hristos este în acest trup pe pământ, cu toate că El Însuși a fost lepădat aici pe pământ. Abia după omorârea cu pietre a lui Ștefan, Dumnezeu a revelat „vasului ales” al Său (Faptele Apostolilor 8.15; compară cu Faptele Apostolilor 7.58; 8.1; 9.4), Pavel, această taină. Acum drumul era liber, ca apostolul să poată revela adevărul despre Adunare ca fiind un singur trup. Mesajul său cu privire la acest adevăr a arătat clar că făgăduințele lui Dumnezeu cu privire la iudei au fost pentru un timp puse deoparte.

În această taină nu este vorba că păcătoșii pot fi mântuiți prin lucrarea lui Hristos la cruce – aceasta este Evanghelia, și nu taina. Și tâlharul muribund de pe cruce a știut aceasta. Taina revelată acum de Pavel dimpotrivă, constă în aceea, că Hristos are astăzi trupul Său aici pe pământ. „Astăzi” este important, deoarece este timpul lepădării Lui; și „aici” este important, deoarece „aici” (pe pământ) a stat crucea Lui. La convertirea lui Pavel este făcut cunoscut pentru prima dată acest adevăr. Pavel a sprijinit omorârea cu pietre a lui Ștefan și prin aceasta lepădarea lui Hristos glorificat (vezi Faptele Apostolilor 8.1), dar după întoarcerea lui la Dumnezeu tocmai el a devenit unealta ca să vestească adevărul acesta despre un singur trup. Este remarcabil că noi găsim relatarea despre convertirea lui Pavel (Faptele Apostolilor 9; vezi § 3.7 și § 4) aproape imediat după omorârea cu pietre a lui Ștefan (Faptele Apostolilor 7). Domnul a zis lui Saul: „Saule, Saule, pentru ce *Mă* persecuți?” (Faptele Apostolilor 9.4). Nu se spune: „Pentru ce persecuți pe *ucenicii Mei?*” sau „pentru ce persecuți pe cei *ai Mei?*”, sau

„pe cei care sunt una cu Mine?”, ci: „Pentru ce *Mă* persecuți?” Putea Hristos să exprime mai clar legătura Lui strânsă cu Adunarea?

Este important să vedem acest context,⁵ căci probabil cineva gândește: Aceasta arată ca fiind un „Show”, ca și cum Dumnezeu nu ar fi lucrat cinstit cu Israel, căci trupul a fost constituit deja la Rusalii (vezi Faptele Apostolilor 2). – Da, era într-adevăr un „Show”, dar un „Show” în alt sens, decât l-am fi gândit noi. S-a arătat că respingerea lui Hristos de către Israel pe Golgota era definitivă. Însă Dumnezeu nu a mai pus la încercare pe Israel după Golgota; aceasta înseamnă, timpul dintre Golgota și omorârea cu pietre a lui Ștefan nu mai era o încercare a lui Israel în adevăratul sens al cuvântului. Respingerea din partea lui Israel era foarte clară pentru Dumnezeu, de aceea un singur trup putea fi constituit deja înainte de omorârea cu pietre a lui Ștefan. Dar ea trebuia să devină vizibilă și pentru oameni. De aceea Dumnezeu a așteptat cu revelarea tainei, până când lepădarea a fost dovedită pe deplin și nu putea fi trecută cu vederea.

11.2.4 Deoarece mai târziu nu va fi necesar

Pentru necredincioși acest adevăr rămâne o taină, și cu regret aceasta este o taină și pentru mulți credincioși. Numai cine se lasă învățat de apostol și instruit de Duhul Sfânt, va putea să înțeleagă taina.⁶

În timpul Împărăției de o mie de ani și în starea veșnică legătura dintre Hristos și Adunarea Sa nu va mai fi o taină, căci atunci toți vor vedea gloria tainei, și legătura lui Hristos cu Adunarea Sa va fi vizibilă pentru toți oamenii.

11.3 Ce este „bogăția gloriei acestei taine”?

... cărora Dumnezeu a vrut să le facă cunoscut care este bogăția gloriei tainei acesteia printre națiuni, care este Hristos în voi, speranța gloriei (Coloseni 1.27).

Ce este această deosebită „bogăție a gloriei”? Dumnezeu a păstrat pentru păcătoși ca noi ce a avut El mai minunat: să ne lege cu Sine într-un fel așa de intim, că Hristos Însuși poate locui în noi. Este bucuria Tatălui față de Fiul, cu care El ne leagă. De aceea Pavel scrie mai înainte, că Tatăl ne-a strămutat „în Împărăția Fiului dragostei Sale” (Coloseni 1.13). Despre veșnicia dinainte de timp Fiul spune: „... căci Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17.24b). Deja atunci Tatăl Se bucura de Fiul. Când Domnul Isus era pe pământ, Tatăl a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Mi-am găsit plăcerea” (Matei 3.17). Astăzi El poate spune: Sunt oameni pe pământ, care poartă trăsăturile de caracter ale Aceluia care totdeauna bucură inima Mea. – Dumnezeu leagă ce este cel mai bun pentru El cu aceia care au meritat cel mai puțin aceasta și aceasta este așa de minunat, că El Însuși Se bucură de ei. Era dorința lui Dumnezeu să ne facă cunoscut bogăția de nedescris a tainei, căci se spune categoric, că Dumnezeu „*voia* să facă cunoscut” ceva. Cu regret pentru mulți creștini aceasta este indiferent, nu au nici un interes să dobândească această cunoaștere. Cine are copii poate

⁵ În mod deosebit în controversesele cu ultradispenșionalismul. (N. tr.: o teologie care învață că există două biserici: (1) mireasa lui Hristos, și care este exclusiv iudaică și există numai în timpul de tranziție în Faptele Apostolilor; (2) biserica ca trup, care este compusă din păgâni și a început cu slujba lui Pavel. Din acest motiv unii ultradispenșionaliști neagă Masa Domnului, în timp ce alții neagă atât Masa Domnului cât și botezul în apă.)

⁶ Desigur aceasta este valabil și cu privire la celelalte gânduri ale lui Dumnezeu.

probabil înțelege cum trebuie Dumnezeu să simtă dacă noi ca și copii ai Săi nu prețuim bogăția gloriei.

11.4 De ce este important să cunoaștem taina?

11.4.1 „... să prezinți desăvârșit în Hristos” (Coloseni 1.28)

... pe care noi Îl vestim, îndemnând pe orice om și învățând pe orice om, în toată înțelepciunea, pentru ca să prezentăm pe orice om desăvârșit în Hristos (Coloseni 1.28).

Pavel numește două motive pentru care și pentru practica vieții noastre este așa de important să cunoaștem taina. El vrea „să prezinte pe orice om desăvârșit în Hristos”. Să fi „desăvârșit” nu înseamnă să fi „fără păcat”. Cuvântul grecesc *teleios* înseamnă „deplin maturizat”; În Efeseni 4.13 este tradus cu „om matur”. Aceasta corespunde stării părinților din 1 Ioan 2.14, pentru care Hristos era de ajuns. În afară de aceasta este apelat „*orice om*”. Este vorba de toată maturitatea noastră spirituală personală, pe care numai Duhul Sfânt o poate lucra în fiecare din noi. De altfel prin slujba noastră putem, ca și Pavel, să ajutăm fraților noștri și surorilor noastre să crească spiritual, sau să ne ostenim cel puțin să nu fim un obstacol în creșterea lor. „Hristos în voi” înseamnă și: Hristos *în* trupul ca Adunare a Sa. Însă înainte ca Hristos să devină vizibil în Adunarea Sa și aspectul general să fie înfăptuit, El trebuie mai întâi să fie văzut în *fiecare* credincios în parte.⁷ Pentru aceasta se ostenea apostolul.

Creșterea, deci „prezentarea-desăvârșit-în-Hristos”, este aici în epistola către Coloseni foarte strâns legată cu taina. Numai dacă ai fost instruit cu privire la taină, se poate deveni matur și „ajunge ... la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4.13).

„Toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței” sunt ascunse în „taină” (Coloseni 2.3), așa că administrarea, așa cum ea a fost dată lui Pavel, este numită imediat împreună cu întregirea Cuvântului lui Dumnezeu (Coloseni 1.25). Fără acest nucleu, taina, Cuvântul lui Dumnezeu este incomplet. Acolo unde această „taină” nu a fost înțeleasă, lipsește și cheia pentru înțelegerea corectă a întregului Cuvânt al lui Dumnezeu și multe alte adevăruri rămân neclare. În cele din urmă ne vor rămâne încuiate „comorile înțelepciunii și cunoștinței”, cu toate că Dumnezeu le-a revelat pe deplin. Aceasta ne amintește de istorisirea în care cineva aflat pe țărni arunca pietre colorate în apă, fără să știe că era vorba de pietre prețioase.

11.4.2 „... umblați în El” (Coloseni 2.6)

Deci, după cum L-ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să umblați în El (Coloseni 2.6).

Cunoașterea corectă a tainei este importantă și dintr-un alt motiv: „Hristos în noi” este un fapt, o realitate independentă de comportarea noastră. Dar, gândim noi că Dumnezeu Se mulțumește cu acest fapt? Pentru El este la fel de important ca „Hristos în noi” să devină vizibil. De aceea Pavel cere credincioșilor: „Deci, după cum L-ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să umblați în El”.

Ce „măsuri de prevedere” a luat Dumnezeu, pentru ca „Hristos în voi” să devină vizibil?

⁷ Aceasta dorea apostolul de fapt tuturor oamenilor – „orice om” -, de aceea el a lucrat nu numai ca învățător și apostol, ci și ca evanghelist: „Fie curând, fie târziu – a zis Pavel – să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toți care mă ascultați astăzi, să fiți așa cum sunt eu, afară de lanțurile acestea” (Faptele Apostolilor 26.29).

1. Noi suntem „împliniți în El” (Coloseni 2.10). Tot ce noi am avea nevoie vreodată pentru creșterea noastră spirituală, ca să putem cunoaște și arăta pe Hristos și toată veșnicia să fim fericiți, am primit deja în Hristos: „În *El* locuiește trupește *toată plinătatea* Dumnezeirii” (Coloseni 2.9). Ar putea fi ceva mai mult? Noi nu avem nevoie de ceea ce oamenii ne pot oferi: părerile lor, filozofia lor și religia lor (Coloseni 2.8,16 și versetele următoare) nu ne pot duce la Hristos. Noi nu putem crește spiritual prin ele, chiar dacă uneori ni se pare că aceste lucruri ne-ar putea ajuta. Ele nu pot contribui cu nimic la dezvoltarea caracterului lui Hristos în noi, și ele nu ne pot face capabili să prezentăm frumusețile Lui morale. Dimpotrivă: ele ne îndepărtează de El.

2. Noi suntem *făcuți una cu El*. În epistola către Coloseni este exprimat de șapte ori aceasta:

Cu Hristos	Hristos	Noi
Noi am fost circumciși în Hristos (Coloseni 2.11)	La cruce, prezentat în circumcizie, Hristos a murit realmente cu privire la tot ce are a face cu carnea.	Noi știm, că firea noastră veche a fost dezbrăcată și judecată în moartea lui Hristos, așa că noi nu mai așteptăm nimic de la ea.
Noi am fost înmormântați împreună cu El (Coloseni 2.12)	Când El a fost înmormântat, El nu a mai fost văzut de nimeni.	Carnea (firea veche) a fost nu numai dezbrăcată, ci și retrasă privirii, ea este o chestiune terminată, cu care noi nu trebuie să ne mai preocupăm; noi am fost „îngropați împreună cu El în botez”.
Noi am fost înviați împreună cu El (Coloseni 2.12; 3.1)	La înviere El a părăsit pentru totdeauna domeniul morții.	Noi suntem înviați împreună cu El în Duhul, așa că moartea și-a pierdut puterea ei asupra noastră.
Noi am fost aduși la viață împreună cu El (Coloseni 2.13)	Ca Cel înviat El S-a dus pe scena gloriei într-o viață și stare potrivită pe deplin gloriei lui Dumnezeu.	Cu toate că trupurile noastre muritoare încă nu au înviat, totuși noi trăim (în ceea ce privește sufletul nostru) pentru Dumnezeu în acea viață cerească, care este prezentată în Hristos.
Noi am murit împreună cu El față de elementele lumii (Coloseni 2.20)	Când Hristos a murit, El a murit și față de tot ce în lume este păstrat ca ordine morală de drept, etică, etc.	Și noi am murit împreună cu Hristos față de toate rânduielile, poruncile și învățăturile oamenilor.
Viața noastră este ascunsă cu El în Dumnezeu (Coloseni 3.3)	Hristos nu mai este aici. El este în cer, în Dumnezeu.	Și viața noastră, centrul existenței noastre, nu se mai află în lucrurile pământești; izvoarele noastre sunt în El, în Dumnezeu.
Noi vom fi arătați împreună cu El în glorie (Coloseni 3.4)	Când Hristos va reveni a doua oară, El nu va veni în smerenie, ci în glorie	Noi vom avea parte de gloria Sa la arătarea Lui.

3. Noi aparținem ordinii *Sale*: „Trupul este al lui Hristos” (Coloseni 2.17). În legătură cu înțelesul dublu al cuvântului trup/corp, în versetul acesta sunt ascunse două gânduri adânci. Prescrierile Legii erau numai umbre ale gândurilor propriu-zise ale lui Dumnezeu și au fost date primului om, care era de pe pământ, deci era pământesc. Însă lucrurile care în momentul acela erau de viitor, despre care prescrierile erau numai umbre, sunt de la Hristos; ele aparțin Omului al doilea, care este din cer. Și dacă Hristos este ceresc, tot așa este ceresc și corpul sau trupul, care aparține lui Hristos: „... asemenea Celui ceresc, așa sunt și cei cerești” (1 Corinteni 15.48). Noi ne găsim într-adevăr încă pe pământ, dar noi suntem așa de mult legați cu Omul ceresc, că noi îi aparținem în cer.
4. Noi primim toată hrana și călăuzirea de la Cap (Coloseni 2.19). Dacă Adunarea este cerească, atunci ea poate fi hrănită și călăuzită numai din cer. Nu există nimic pe pământ, care ar putea ajuta omului în cer. Omul natural nu poate contribui cu nimic la aceasta, nici prin tradiția confirmată, nici prin inteligență, experiență sau altceva de felul acesta. Nimic din toate acestea nu poate hrăni trupul lui Hristos sau să-l ducă la creștere spirituală și să lege mădularele între ele. Chiar și îndrumarea pe drumul pe care noi trebuie să mergem, poate veni numai de la El. Toate trebuie să vină de la Capul din cer și să fie puse la dispoziția trupului prin darurile pe care Dumnezeu le-a dăruit slujitorilor Săi. Așa cum Capul din cer poartă grijă pentru hrănirea și călăuzirea trupului pe pământ, tot așa trupul de pe pământ se ostenește să prezinte Capul din cer. Dacă nu ne ținem strâns de Capul, nu vom prezenta corect Capul nostru, pe Hristos. Dar noi putem ști, că Hristos, Capul, niciodată nu lasă în părăsire trupul Său și niciodată nu neglijează să-l hrănească. El poartă grijă de trup ca întreg dar și de fiecare mădular în parte al acestui trup.

Acestea sunt patru realități mărețe. Oricât de simple și naturale ar părea ele, totuși nimic pământesc nu se poate asemăna cu ele, și chiar în cer Dumnezeu nu ține nimic mai mare pregătit. Noi suntem „*împliniți în El*” (Coloseni 2.10), noi suntem *făcuți una cu El*, noi suntem *din El*, și *din El* vine *toată hrana și călăuzirea*: toate acestea conduc la împlinirea țelului actual al lui Dumnezeu pentru trup: caracterul Capului, Hristos, să fie prezentat în trup.

Capitolul al treilea al epistolei către Coloseni ne arată cum acest țel poate deveni vizibil în viața noastră. Versetele 12-15 descriu, cât de frumos este prezentat Hristos, Capul, în viața comună a credincioșilor, când ei arată aceste însușiri ale unei inimi plină de îndurare, ale bunătații, smereniei, blândeții, îndelungii-răbdări, ale dispoziției de a ierta și ale dragostei. Chiar dacă în această privință noi eșuăm deseori în viața noastră personală și în Adunare, noi nu ar trebui să reducem etaloanele, ci mai degrabă să ne străduim să arătăm aceste însușiri de caracter.

Nu numai noi personal și trăirea noastră comună în Adunare trebuie să reflecte aceste însușiri noi, ci și comportarea noastră în relațiile noastre de rudenie și sociale (Coloseni 3.18-4.1). Comportarea noastră ca soți, soții, părinți, copii, angajați, patroni, trebuie să fie așa cum se cuvine și cum place Domnului: temându-ne de Domnul, lucrând ca pentru Domnul, așteptând răsplata de la Domnul, slujind Domnului, și așa mai departe: totul fiind determinat de

Domnul. Deoarece Hristos este în noi, noi aparținem unui alt tip de oameni. Noi suntem nu numai cu totul altfel decât oamenii lumii acesteia. Un israelit⁸ în Împărăția de o mie de ani va fi – comparat cu un creștin de astăzi – într-adevăr moral, însă în ceea ce privește ființa lui nu va fi altfel decât omul natural (ca să nu mai vorbim de posedarea vieții noi). Credincioșilor din timpul Împărăției de o mie de ani li se va scrie Legea pe inimă. Aceasta îi va marca din punct de vedere moral. Și dimpotrivă marchează Hristos. Noi suntem în ceea ce privește ființa noastră cu totul altfel, deoarece Hristos este „în noi” și noi suntem cerești, aceasta înseamnă de același fel „ca *Cel ceresc*” (1 Corinteni 15.48). Din acest motiv noi nu suntem din lume, și din cauza „speranței gloriei” (Coloseni 1.27) privirea noastră este îndreptată în sus.⁹

Natura nouă, pe care am primit-o după întoarcerea noastră la Dumnezeu, aparține unei alte creații, unei creații noi (2 Corinteni 5.17), care nu poate fi legată cu vechea creație. Însă noi ca oameni trăim încă în creația veche, în care am intrat prin nașterea naturală, și „Hristos în noi” ar trebui să marcheze comportarea noastră pe pământ. Hristos ar trebui să călăuzească totul în viața noastră zilnică, chiar și lucrurile care rămân aici jos pe pământ după ce noi vom fi răpiți la cer: toate relațiile interumane, legăturile de rudenie și obligațiile, relațiile de muncă, și așa mai departe.¹⁰ În tot ce facem, chiar și cum ne îmbrăcăm sau organizăm casa noastră sau locuința noastră, să întrebăm: se potrivește aceasta din punct de vedere moral cu Hristos, care este în mine? – „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie orice faceți, faceți *toate* pentru gloria lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10.31). Nimic din viața noastră nu este lipsit de importanță pentru Dumnezeu!

11.5 Ce este legat cu taina? (Coloseni 2.1-3)

1 Pentru că vreau ca voi să știți ce mare luptă duc pentru voi și pentru cei din Laodiceea și pentru toți câți nu mi-au văzut fața în trup, 2 pentru ca să le fie încurajate inimile, fiind strâns uniți în dragoste, și pentru toate bogățiile siguranței depline a înțelegerii, pentru cunoașterea tainei lui Dumnezeu, 3 în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței.

Apostolul Pavel avea „o luptă mare”, pentru ca credincioșii din Colose și din Laodiceea să realizeze practic „cunoașterea tainei lui Dumnezeu”. El voia să obțină două lucruri: inimile lor trebuiau mângâiate și inimile lor trebuiau unite în dragoste.

Dacă noi, ca și credincioșii din Colose, căutăm altceva în afară de Hristos, nu vom putea deveni fericiți. Cât de mult ar fi putut credincioșii din Colose să fie „întăriți” (așa s-ar mai

⁸ Toți izraeliții vor fi sfinți în legământul nou.

⁹ Cine dorește să aprofundeze gândul acesta, aceluia îi recomandăm articolul *Diferența între un credincios ceresc și un credincios din Împărăția de o mie de ani* de J. B. Stoney pe www.mesagerul-crestin.net/tineri_in_credinta.

¹⁰ Toate aceste lucruri nu le putem într-adevăr lega direct cu Hristos, căci El este în afara acestor relații. Dar cât timp noi ne aflăm în astfel de situații, Hristos ar trebui să ne călăuzească în ele.

putea traduce cuvântul grecesc *parakaleō*¹¹ în loc de „a încuraja”), dacă ei ar recunoaște ce bogăție le-a dăruit Dumnezeu prin „Hristos în ei”.

Însă taina este – cu toate că prețuirea este totdeauna o chestiune personală – și o chestiune pentru experiența comună. „Hristos în noi” nu poate fi prezentat în toată dimensiunea de fiecare persoană în parte, ci numai de toți credincioșii corporativ, prin credință, care sunt uniți în practică prin legătura dragostei.

În taina lui Dumnezeu „sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței” (Coloseni 2.3). Plinătatea, aceasta înseamnă siguranța deplină a înțelegerii, merge paralel cu cunoașterea tainei: cu cât noi înțelegem treptat tot mai mult taina, cu atât mai mult noi devenim convinși în înțelegerea noastră. Printr-o cunoaștere deplină a acestei taine obținem o siguranță deplină a înțelegerii. Atunci primim siguranță în cunoașterea planului lui Dumnezeu, pe care altfel nu am putea-o afla (compară cu Efeseni 3.17-19). Gândirea noastră nu se va sprijini atunci pe teorii, presupuneri sau modele ale oamenilor, care deseori nu durează nici măcar o generație. Noi vom fi atunci „actori” deosebiți în marele plan al lui Dumnezeu cu privire la Hristos.

Însă pentru această cunoaștere nu este suficientă camera de studiu. Desigur și credinciosul care s-a izolat de orice părtășie creștină, poate studia Biblia lui, în dependență de Duhul Sfânt poate învăța și prin aceasta poate primi o înțelegere spirituală bună. Însă un lucru îi va rămâne ascuns: el nu poate afla cum se realizează taina în practică. Căci aceasta este posibilă numai prin legătura fiecărui mădular al trupului unul cu altul, căci nu fiecare în parte este trupul lui Hristos, ci toți credincioșii laolaltă. Dar chiar și atunci când credincioșii sunt împreună, dar între ei nu guvernează dragostea divină, deci inimile nu sunt „unite în dragoste” (versetul 2), cunoașterea deplină a tainei nu se va obține ușor și fără osteneală. Noi putem înțelege taina numai atunci când am trăit întrucâtva ce înseamnă ea.

Desigur aceasta este o cauză pentru care taina este așa de puțin înțeleasă astăzi. Se simte puțin legătura cu alții în dragoste, deoarece Adunarea lui Dumnezeu este așa de sfărâmițată. Pretutindeni sunt cu regret multe scindări inutile, care dau naștere la necazuri și suferințe mari și care fac aproape imposibil să se realizeze practic acest adevăr. Trebuie să trăim fiind conștienți că multe despărțiri nu se mai lasă vindecate, însă un lucru putem face: noi putem întâmpina cu dragoste pe *toți* frații și pe *toate* surorile, pe care îi cunoaștem, și nu numai pe aceia din „gruparea” sau denotațiunea proprie. Cu cât ne ostenim mai mult în acest sens, cu atât mai mult inimile noastre se lărgesc, și noi vom putea înțelege și prețui mai bine adevărul despre taina lui Hristos și Adunarea Sa. Atunci nu ne vom gândi la un singur loc din cadrul unei grupări creștine deosebite, ci ne vom ocupa locul în mijlocul tuturor mădulelor în *tot* trupul lui Hristos și vom menține acest loc deschis pentru fiecare creștin care nu tăgăduiește în viața lui pe Hristos prin umblarea lui, învățătura lui sau legăturile lui. Atunci vom face tot ce este posibil să împiedicăm orice despărțire inutilă în trup sau s-o revocăm, dacă a fost înfăptuită. Dacă eu văd în celălalt ceva din felul cum Hristos este prezentat – cum Hristos este *în el* -, eu sunt legat cu el, indiferent de toate diferențele legate de interesele personale și așa

¹¹ Înruddit cu acest cuvânt este cuvântul *paraklētos*, paraclet, așa cum Duhul Sfânt mai este numit în Noul Testament (de exemplu în Ioan 14.16,26).

mai departe. Dacă mă gândesc la Hristos *în mine*, atunci mă gândesc și la Hristos *în fratele meu, în sora mea*. Aceasta leagă și creează unitate practică.

Dacă *Hristos este totul și Hristos este în toate*, atunci toate diferențele care separă legate de naționalitate, descendență sau poziție socială nu mai sunt nici o problemă: „... care se înnoiește în cunoștință, după chipul Celui care l-a creat, unde nu este grec și iudeu, circumcizie și necircumcizie, barbar, scit, rob, liber, ci Hristos este totul și în toți” (Coloseni 3.10,11). Diferențele nu dispar, dar este prezentă o putere care face ca în trupul lui Hristos ele să fie lipsite de importanță și să nu mai conducă la despărțiri. „Hristos totul” înseamnă; prin orice slujire, prin orice acțiune nu este nimeni altcineva înălțat, decât numai Hristos. „Hristos în toate”: El este în toate Cel care este scos în evidență, nu diferențele religioase, culturale sau sociale. Atunci unitatea poate fi ușor realizată.

11.6 Ce este legat cu vestirea tainei?

11.6.1 Lupta – cine și ce? (Coloseni 1.24-26,29-2.2)

1.24. Mă bucur acum în suferințe pentru voi și împlinesc în trupul meu cele ce rămân de suferit din necazurile lui Hristos, pentru trupul Său, care este Adunarea, 1.25 al cărei slujitor am devenit eu, potrivit administrării lui Dumnezeu care îmi este dată pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu: 1.26 taina ... 1.29 Pentru aceasta mă și ostenesc, luptându-mă potrivit lucrării Lui, care lucrează în mine cu putere. 2.1 Pentru că vreau ca voi să știți ce mare luptă duc pentru voi și pentru cei din Laodiceea și pentru toți câți nu mi-au văzut fața în trup, 2.2 pentru ca să le fie încurajate inimile (Coloseni 1.24-26,29-2.2).

Din cuvântul grecesc *agōn*, care a fost tradus aici cu „luptă” este derivat cuvântul „agonie”. Un cuvânt asemănător, *agōnia*, este folosit în Luca 22.44 pentru lupta Domnului în Ghetsimani. El arată că este vorba de o luptă intensă împotriva unei împotriviri puternice. Pentru apostol această luptă înseamnă pe de o parte suferințe și temniță și pe de altă parte luptă în rugăciune.

În primul rând era Pavel, cel care lupta această luptă, deoarece Dumnezeu i-a încredințat slujba specială de a vesti taina. Dacă Pavel ar fi vestit lucruri, pe care iudeii le-ar fi auzit cu plăcere, atunci el nu ar fi trebuit să sufere. Însă planul lui Dumnezeu era total împotriva naturii iudaice, și iudeii puteau greu să recunoască că trebuia să se renunțe la serviciul divin dat cândva de Dumnezeu Însuși. Într-un anumit sens lupta și suferințele lui Pavel erau unice în felul lor, așa cum nici un alt om nu are parte de ele. Ne-am fi putut aștepta, ca cineva, care vine cu un mesaj așa de măreț, cu o noutate așa de uimitoare, cu o așa bogăție de binecuvântare, să fie primit cu entuziasm. Cu regret este tocmai contrariul. Mesagerul acestei taine este respins. Dacă el vrea totuși să vestească mesajul lui, aceasta înseamnă luptă pentru el. Vom vedea că și pentru noi înseamnă luptă, dacă vrem nouă înșine și altora să facem cunoscută taina și să ne bucurăm de ea.

„Cele ce rămân de suferit din necazuri” (versetul 24) nu înseamnă că Hristos nu și-ar fi împlinit partea Lui de suferințe și acum Pavel trebuia să termine ispășirea. Aici este vorba de partea deosebită a apostolului ca administrator al tainei lui Dumnezeu: Hristos a suferit, ca să răscumpere Adunarea, dar Pavel a suferit, ca să reveleze adevărul despre Adunare și legătura

ei cu Hristos. Noi nu citim, că Petru și ceilalți apostoli au suferit *pentru Adunare*, cu toate că desigur ei au suferit *din pricina lui Hristos* și chiar au murit cu moarte de martiri. Pavel a suferit din partea iudeilor, ceea ce nu ni se relatează în această formă despre Patru.

Pavel era slujitor al Evangheliei pentru toată creația, care este sub cer, și slujitor al Adunării (Bisericii), „ca să întregească Cuvântul lui Dumnezeu” (versetul 25). Aceasta nu se spune despre nici un alt apostol. De aceea această suferință era posibilă într-un anumit sens numai lui Pavel. Aceasta nu înseamnă că noi nu am avea de suferit, dacă intervenim pentru acest aspect al adevărului, ci dimpotrivă¹²; dar lui Pavel i s-a încredințat o administrare, ceea ce despre noi nu se poate spune în felul acesta, chiar dacă noi putem lucra împreună în „administrarea tainei” (Efeseni 3.9). Satan era împotriva lui Hristos, atunci când El a fost aici în lume, și L-a prigonit. Hristos a suferit corespunzător. Într-adevăr Hristos este acum glorificat în cer, însă trupul Său – Hristos în ai Săi – este acum pe pământ. Și sub această formă satan prigonește pe Hristos. De aceea el a prigonit pe apostol, care vestea adevărul, că Hristos are un trup aici pe pământ.

11.6.2 Împotriva cui este îndreptată lupta?

Apostolul avea a face cu doi adversari: unul erau iudeii, din partea cărora el a suferit persecuții. Ei gândeau că Pavel a disprețuit înaintea națiunilor poziția lor de frunte, prin aceea că el a propovăduit un mesaj ca acesta: „Hristos în națiuni” („în voi”, Coloseni 1.27; vezi § 11.1.2). Acest gând era atunci așa de revoluționar, cum noi nici nu ne putem imagina astăzi. În cartea Faptele Apostolilor primim o imagine cât de revoltător trebuie să fi fost gândul acesta pentru iudei: „Și El (Dumnezeu) mi-a zis (lui Pavel): «Du-te, pentru că Eu te voi trimite departe, la națiuni»“. Și l-au ascultat până la cuvântul acesta și și-au ridicat glasul, spunând: „Ia de pe pământ pe unul ca acesta, pentru că nu trebuie să trăiască!“ Și, pe când strigau ei și-și aruncau hainele și aruncau praf în aer, comandantul a poruncit să fie dus în fortăreață, spunând să fie cercetat, cu biciuire, ca să afle pentru ce motiv strigau astfel împotriva lui.” (Faptele Apostolilor 22.21-24). Motivul propriu-zis pentru luarea în captivitate a lui Pavel consta în aceea, că mesajul „Hristos în națiuni” era o grozăvie pentru mândria iudeilor referitoare la poziția lor deasupra națiunilor.¹³

Dar Pavel mai avea și un alt adversar: satan. El acționa nu numai prin iudei, ci el căuta și prin învățături false să producă împotrivire: „Vedeți să nu fie nimeni care să vă fure prin filozofie și amăgire deșartă, după tradiția oamenilor, după elementele lumii și nu după Hristos. ... Nimeni să nu vă facă să pierdeți premiul, făcându-și voia lui însuși în smerenie și închinare la îngeri, amestecându-se în cele pe care nu le-a văzut, îngâmfat zadarnic prin gândirea cărnii sale ... Dacă ați murit împreună cu Hristos față de elementele lumii, pentru ce, ca și cum ați fi încă în viață în lume, vă supuneți la rânduielei: „nu pune mâna, nu gusta, nu atinge!” (care sunt toate spre distrugere prin întrebuințare), după poruncile și învățăturile oamenilor (care au, în adevăr, o aparență de înțelepciune în închinare voită și în smerenie și în necruțare a trupului, nedându-i vreo onoare), pentru satisfacerea cărnii?” Coloseni 2.8,18,20-23).

¹² După părerea unui conducător creștin (Brian McLaren) ar fi „necesar să se împotrivescă teologiei îngrozitoare, ucigătoare, deformată, dar totuși populară, care este legată cu dispensaționalismul determinist”. Acest dispensaționalism ar fi nu numai „biblic neortodox, ci foarte des periculos din punct de vedere moral și etic” (tradus). Sursa: <http://blog.sojo.net/2009/04/16/four-points-toward-peace-in-the-middle-east/> (1.6.2009).

¹³ Poziția lor de frunte asupra națiunilor o vor ocupa iudeii cândva în Împărăția de o mie de ani, însă în timpul de acum ei sunt puși la o parte din cauza necredinței lor și au pierdut orice drept la această poziție.

Taina este planul special al lui Dumnezeu pentru epoca Adunării, de aceea satan folosește toate mijloacele, ca să distrugă acest plan. Deoarece credincioșii sunt foarte strâns legați cu Hristos, ei au parte de ura deosebită a lui satan.¹⁴

În loc de „Hristos în voi”, satan oferă altceva:

- Superstiție, care nu este credință în Hristos
- Tradiții, care fac viața creștină „ușoară”, dar și fără viață
- Filozofie, care lingusește mintea omului
- Cuvinte măgulitoare, care înșeală pe cei ușuratici
- Legea, care condamnă pe om, dar lasă în întuneric pe Dumnezeu ca Dumnezeu al dragostei
- Îngeri pentru aceia care primesc indicații mai bine de la „șofer” sau de la „portar”, decât să folosească posibilitatea unei relații directe cu maiestatea.

Satan folosește toate vicleniile, să ne atragă într-o astfel de capcană și să împiedice ca Hristos să ocupe locul întâi în sentimentele noastre și trăsăturile de caracter ale Lui să se vadă în noi. Cu aceste țeluri era preocupat apostolul Pavel în lupta rugăciunii și în slujire.

11.6.3 Pentru cine lupta Pavel? (Coloseni 2.1)

*Pentru că vreau ca voi să știți ce mare luptă duc pentru voi și pentru cei din **Laodiceea** și pentru toți câți nu mi-au văzut fața în trup (Coloseni 2.1).*

Cu toate că epistola (scrisoarea) lui era adresată credincioșilor din Colose, Pavel se gândea și la credincioșii din Laodiceea. Dacă ei ar fi luat pe inimă învățătura lui, ar fi rămas păziți de starea îngrozitoare, pe care o găsim descrisă în Apocalipsa 3, și care era caracterizată tocmai de indiferență față de Hristos. Însă apostolul lupta nu numai pentru credincioșii din Colose și din Laodiceea: ci „... și pentru toți câți nu mi-au văzut fața în trup”. Nici noi nu am văzut pe Pavel. Însă Duhul lui Dumnezeu S-a gândit deja atunci la noi și ne-a inclus în învățătura și lupta lui Pavel. În această enumerare este inclusă o atenționare serioasă adresată nouă: dacă disprețuim taina, mai devreme sau mai târziu vom ajunge unde au ajuns credincioșii din Laodiceea. Acolo nu mai găsim pe Hristos în laodiceeni, ci Hristos stă afară înaintea ușii și bate, ca vreunul din cei indiferenți, din cei mulțumiți cu ei înșiși să-I deschidă ușa, pentru ca El să poată intra: „... voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine” (Apocalipsa 3.20).

11.6.4 De ce Pavel era pregătit să lupte?

Două motive îl determinau pe Pavel să ia asupra sa orice luptă. Pe de o parte era îngrijorarea că slujba lui nu va atinge țelul dorit, din cauza împotrivirii puternice a dușmanului folosindu-se de tacticile enumerate mai înainte. Vicleniile dușmanului erau – și sunt și astăzi – cu așa succes și se puteau adapta așa de bine, că era și este necesară o luptă mare, pentru a sta împotriva; capabile de adaptare în sensul că satan are aproape pentru fiecare om în parte un

¹⁴ Eforturile lui satan sunt totdeauna îndreptate să atace în mod deosebit planul special al lui Dumnezeu dintr-o anumită epocă. Ca exemplu să amintim pe Noe. Dumnezeu a încredințat lui Noe ca suplinitor domnia omului, însă s-a arătat că Noe nu a putut să domnească nici măcar asupra lui însuși (Geneza 9.20,21).

mijloc individual cu care el poate înlocui pe Hristos. Aceia care țineau cu tărie la tradiție (cei din iudaism), nu puteau, de exemplu, fi înșelați prin filozofie. Pe alții din cercul intelectualilor greci nu putea să-i impresioneze cu tradiția iudaică; pentru aceștia el se folosea de filozofie. Pentru satan este indiferent prin ce mijloace poate să despartă pe credincioși de Hristos, important pentru el este ca ei să caute altceva decât numai pe Hristos.

Pe de altă parte Pavel a luat lupta asupra sa, deoarece mesajul, pe care îl avea de făcut cunoscut, era important pentru el: „Mă bucur acum în suferințe pentru voi și împlinesc în trupul meu cele ce rămân de suferit din necazurile lui Hristos, pentru trupul Său, care este Adunarea, al cărei slujitor am devenit eu, potrivit administrării lui Dumnezeu care îmi este dată pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu: taina ... tainei lui Dumnezeu, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței” (Coloseni 1.24-26; 2.2,3).

La vestirea acestei taine era vorba de *întregirea* Cuvântului lui Dumnezeu, sau să-L facă „complet”, să-L ducă la capăt, așa cum s-ar mai putea traduce. De ce să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu? Până atunci, nu era El complet? Da, într-un anumit sens era complet. În Vechiul Testament era deja mult revelat despre Dumnezeu, chiar și cu privire la ultimele zile. Când Hristos a venit pe pământ, El a revelat lucruri noi, însă El nu a vestit ucenicilor Lui totul. Ei nu ar fi putut să înțeleagă (Ioan 16.12), deoarece ei nu primiseră încă pe Duhul Sfânt. Era Pavel, cel care a avut privilegiul să dezvăluie taina și lucrurile care stau în legătură cu Adunarea (Biserica). Expresia „ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu” nu înseamnă că apostolul a scris ultima carte a Bibliei sau că după el nu ar mai fi scris nimeni ceva. Dar în ceea ce privește planul lui Dumnezeu, prin dezvăluirea tainei Pavel a așezat cheia de boltă, ca să zicem așa; niciunul din scriitorii nou-testamentali după el nu a mai adăugat ceva domeniului adevărului revelat al lui Dumnezeu.¹⁵ Deci Duhul Sfânt ne călăuzește în mod deosebit prin apostolul Pavel, vasul ales, „în tot adevărul” (Ioan 16.13).

Taina este ceea ce în cele din urmă dă plinătate fiecărui alt subiect despre care vorbește Scriptura. Fiecare alt aspect al adevărului devine abia prin aceasta împlinit.¹⁶ Așa cum o cheie de boltă leagă întreaga casă, tot așa taina ține laolaltă toate celelalte. În taină devine vizibil țelul cel mai înalt al lui Dumnezeu, ceea ce este important pentru El. Prin taină adevărurile individuale sunt adunate laolaltă într-un întreg complet și cuprinzător, căci „toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței” sunt ascunse în El, aceasta înseamnă în Hristos, care locuiește în noi (Coloseni 2.3). Singura protecție împotriva ispitei prin păreriile oamenilor este să înțelegem corect taina. Alături de El, pe care Îl posedăm în noi, nu este nici un alt izvor al adevăratei înțelepciuni și cunoașteri. Toate păreriile oamenilor, referitoare la întrebările fundamentale ale vieții, oricât de inteligente ar părea ele, sunt total nefolositoare și fără valoare, dacă ele nu stau în legătură cu El. El este răspunsul la toate întrebările și căutările noastre și ar trebui să fie centrul gândirii și acțiunilor noastre.

De ce este împotrivirea așa de mare? Și de ce satan are așa de mult succes să împiedice pe creștini în vestirea și practicarea tainei? Probabil răspunsul este în o contra-întrebare: Există ceva care să fie așa de opus naturii decăzute a omului și care să pătrundă cu mult mai departe decât privirea omului, așa cum este taina? Chiar și aceia care prin Lege aveau o oarecare

¹⁵ În revelarea gândurilor Sale Dumnezeu a păstrat încununarea planurilor Sale totdeauna pentru sfârșit (vezi detaliat § 10.1).

¹⁶ Adevărul referitor la strângerea laolaltă se bazează pe aceasta. Evanghelia în plinătatea ei, așa cum o găsim la Pavel, conduce în acest sens. Taina are o importanță mare chiar și pentru viitor în Împărăția de o mie de ani și de asemenea și pentru Israel, și de asemenea este de nerenunțat la ea pentru explicarea acțiunii lui Dumnezeu față de Israel în timpul de acum, așa cum arată Romani 11.

cunoaștere despre Dumnezeu, ca iudeii, aveau cea mai mare greutate cu această taină; da, din partea lor a venit chiar cea mai multă împotrivire, așa de neimaginat și de necuprins este acest plan al lui Dumnezeu.

Am văzut că nu numai slujba apostolului Pavel era unică în felul ei, ci și lupta lui. Dar și noi, ca și Pavel, vom avea parte de această luptă, dacă prețuim acest adevăr. Căci țelul și viclenia lui satan și de asemenea și metodele lui sunt astăzi la fel cum au fost atunci, și ele sunt la fel de active. Întrebarea este: este și pentru noi, cum a fost pentru Pavel, dorința ca noi și frații noștri și surorile noastre să înțeleagă această taină? Avem noi dorința ca acest adevăr să lucreze în credincioșii, cărora dorim să le slujim? Și cum putem noi ajuta în această slujbă? În măsura în care Domnul ne dăruiește harul: prin aceea că noi aducem credincioșilor acest mesaj și le ajutăm să-l înțeleagă; în orice caz printr-o luptă grea în rugăciune.